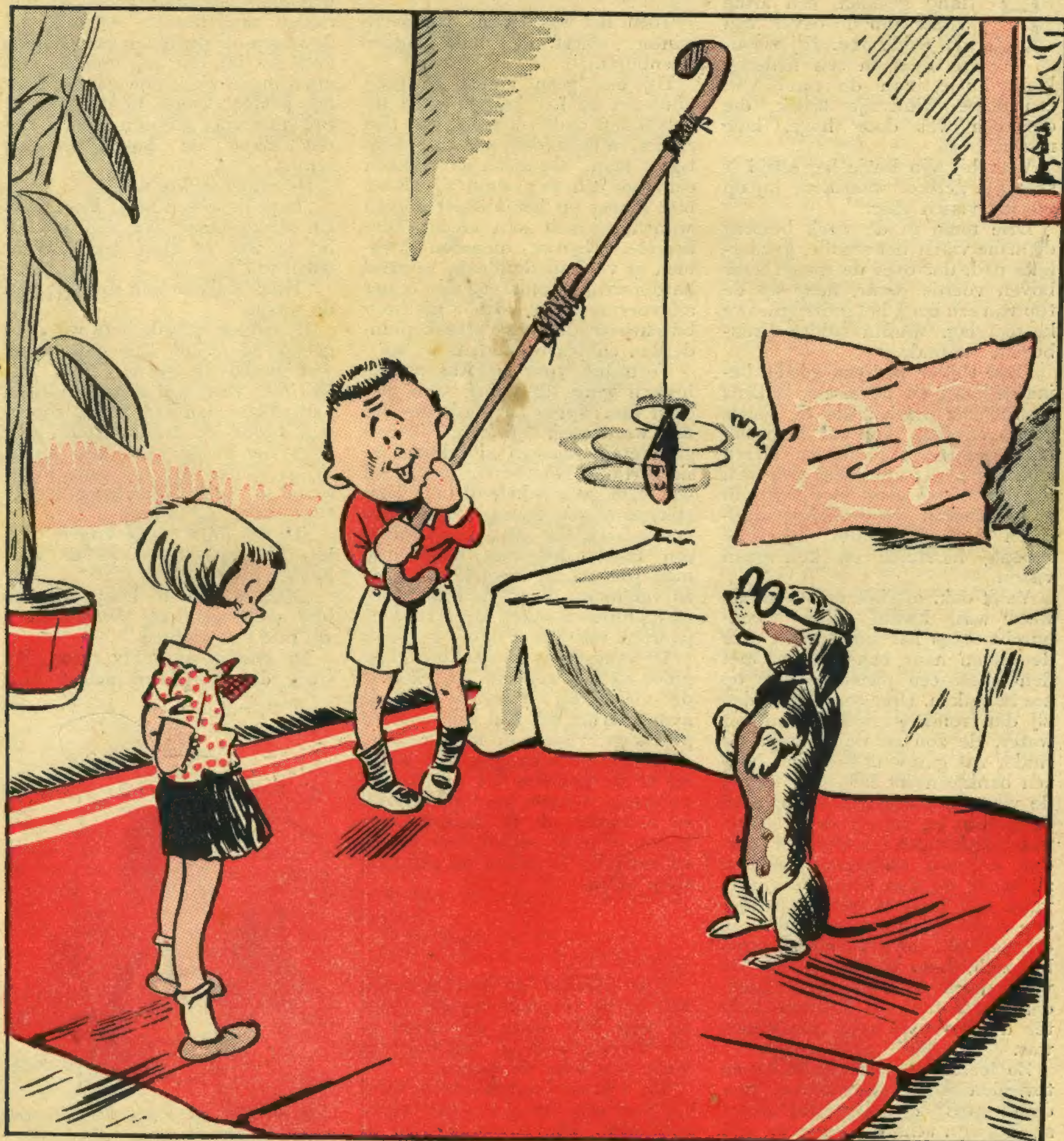
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 4 MAART 1937

PUK WORDT GEDRESSEERD

DE WENTELTRAP

Van een hebzuchtigen ridder en een armen visser. En hoe de ridder gestraft werd en zijn leven beterde

ER leefde eens, lang, heel lang geleden, een arme visser aan de oever van de wijde zee. Hij woonde daar in een nederig, klein hutje, aan de rand van een diepe, windvrije kreek, die omgeven was door hoge, kale rotsen.

Vlak bij zijn hutje lag altijd 't scheepje gereed, waarmede hij op zee uit vissen ging.

Drie maal in de week besteeg de arme visser het smalle, gevaarlijke pad, dat over de rotsen naar boven voerde, waar, hoog op de top van een berg, het grote, grauwe kasteel lag, waarin ridder Erenburcht woonde.

Deze ridder was een goede, bejaarde man en hij kocht telkens de mooiste vissen, die de visser gevangen had. Hij gaf hem behalve geld ook brood en kleren en als de visser soms eens ziek was, liet de ridder hem door een van zijn dienaren versterkende middelen brengen, zodat hij weer spoedig herstelde en kon gaan vissen.

Vaak ook, als het mooi, zonnig weer was, kwam ridder Erenburcht langs het smalle pad over de rotsen naar beneden om met den visser een pleiziertochtje op zee te maken. Urenlang dobberden zij dan rond, genietend van het water, de zon en de wolken. De ridder zat gewoonlijk op het houten bankje naast het roer, terwijl de visser het scheepje veilig over de golven en tussen de vele gevaarlijke klippen voerde. Niet voordat de zon onderging keerden zij terug en dan bleef de ridder vaak nog lang in het hutje met den visser zitten praten, totdat een dienaar, met een grote stallantaren bij zich, hem kwam halen. De visser keek de beide vertrekkenden na, totdat de lantaren achter de bovenste rots verdwenen was.

Zo leefde de visser gelukkig en tevreden. Rijk aan aardse goederen was hij niet; hij bezat slechts zijn schamel hutje en zijn scheepje, maar toch zou hij niet met den rijksten man der wereld willen ruilen.

* * *

Toen, het was tijdens een barre winter, stierf de oude ridder Erenburcht.

Hij had geen vrouw en geen kinderen en het kasteel werd nu betrokken door een neef van den ridder, 'n hardvochtigen, hebzuchtigen man. De dienaren trokken een voor een weg, want zij wilden niet langer op het kasteel blijven wonen, nu daar zo'n wrede ridder heerste. Nieuwe dienaren kwamen er voor in de plaats, meestal hardvochtige soldaten, die onder aanvoering van den nieuwen burchtheer de ganse streek plunderden en platbrandden.

Toen het voorjaar was aangebroken ging de visser voor het eerst met zijn scheepje de zee op. Het werd hoog tijd, want hij had geen eten meer in zijn hutje en sinds ridder Erenburcht gestorven was, had geen enkele dienaar hem eten of kleren bezorgd. De visser voelde wel, dat de nieuwe ridder een hardvochtig en hebzuchtig man was en hij bleef hem steeds zo ver mogelijk uit de buurt. Hij was sindsdien nooit meer voor de poorten van het kasteel geweest.

De vangst was ditmaal bijzonder groot en met een blij hart keerde de visser bij 't vallen van de avond terug. Hij had wel honderd prachtige vissen in zijn netten!

In zijn hutje aangekomen zocht hij er de mooiste uit om die de volgende morgen naar het kasteel te brengen, om ze daar te verkopen of in te ruilen voor kleren en voedsel. Tevreden en gelukkig sliep hij in.

* * *

Nog voordat de zon opkwam was hij de volgende morgen reeds op weg. Hij droeg de vissen in een linnen zak en beklom het steile pad over de rotsen.

Bij 't kasteel aangekomen, werd hij door een ruwen soldaat tegengehouden. Die snauwde hem af en vroeg wat hij kwam brengen. Verschrikt toonde de arme man de prachtige vissen. De soldaat bromde en liet hem eindelijk door. Wat was alles in het kasteel toch veranderd, dacht de visser, terwijl hij scherp rondkeek. Bij den ridder aangekomen, schudde hij de vissen uit de linnen zak. Meteen vertelde hij dat hij vroeger drie maal in de week zijn vangst naar het kasteel kwam brengen en in ruil daarvoor eten en warme kleren kreeg en bovendien nog centen.

De ridder lachte vals.

„Laat de vissen maar hier, man. En vraag maar aan den kok of hij je wat te eten geeft. Waar woon je?"

„Hier beneden aan de voet van de rotsen."

De ridder stuurde hem weg. Hij gebood den kok om den visser wat brood te geven. Nou, dat was niet veel, wat deze te missen had. Niets dan een homp droog, oud brood en teleurgesteld ging de visser terug naar zijn hutje.

Nauwelijks zat hij daar bij 't raam of de hardvochtige ridder trad plotseling binnen.

„Ik wil jouw hutje kopen," zei hij, „hoeveel moet je er voor hebben?"

„Het is niet te koop. Ik heb hier altijd gelukkig geleefd en ik wil hier ook sterven."

De ridder zei niets meer. Hij sloeg de deur hard achter zich

Drie maal in de week besteeg de arme visser het smalle, gevaarlijke pad....

„Laat de vissen maar hier, man.”

dicht en klom langs 't pad naar boven.

Twee dagen daarna bracht de visser zijn nieuwe vangst naar het kasteel. De ridder ontving hem vriendelijk.

„Ga zitten,” zei hij. „Ik moet eens met je praten. Ik wil jouw hutje beslist kopen. Ik ga namelijk een grote wenteltrap in de rotsen houwen tot aan de oever van de zee. Daar kan ik dan de schepen vastleggen.”

„Mijn hutje verkoop ik niet,” antwoordde de visser nogmaals. „Als ik dat zou doen, dan kan ik gaan bedelen bij de kerken en op de jaarmarkten.”

De ridder keek hem dreigend aan en bleef nog een tijd met den visser zitten praten. Toen deze weer vertrok, had hij een keteltje beschimmelde aardappelen in ruil voor de vissen gekregen. Meer wou de kok hem niet geven.

Met tranen in de ogen daalde hij langs 't pad naar beneden.

* * *

Daar aangekomen bleef hij verstijfd van schrik staan. Want terwijl hij boven bij den ridder vertoefde, had deze door zijn soldaten het hutje laten afbreken en het scheepje verbranden. Ook waren zij reeds begonnen met het uithakken van de wenteltrap in de rots.

De arme visser trilde op zijn benen. Hij moest zich vasthouden om niet te vallen. Tranen rolden over zijn wangen.

De volgende dag was hij uit de streek verdwenen. Niemand had hem zien vertrekk n Niemand wist waarheen hij wa gegaan.

En een maand nadien was de wenteltrap klaar. Niets herinnerde nog aan de plaats waar 't hutje gestaan had. Alleen twee zware stenen stonden er nog ; dat waren de stenen waaraan de schipper zijn scheepje placht vast te leggen.

De hardvochtige ridder voer iedere dag met zijn schepen uit. Hij viel andere schepen aan, plunderde die, stak ze in brand en keerde met de geroofde schatten naar de stille kreek terug.

Dat ging zo de hele zomer door. Niemand had nog ooit iets van den armen visser vernomen.

Toen begon plotseling het ongeluk den ridder te achtervolgen. Telkens wanneer zijn soldaten van een plundertocht op zee, rijk beladen met buit, terugkwamen, verongelukte een der schepen vlak voor de stille kreek.

De ridder raasde en tierde. Hij schold de soldaten uit, dat zij het roer niet konden bedienen en besloot zelf de schepen veilig binnen de kreek te brengen.

Op 'n stille herfstdag keerde hij met z'n grootste schip van een rooftocht terug. Hij had een rijke buit aan boord en de soldaten zongen luid van overwinningsvreugde.

Plotseling, bij de ingang van de kreek, begon het schip te slingeren.

Plotseling, bij de ingang van de kreek, begon het schip te slingeren. De ridder bediende zelf 't roer, maar het was niet te houden. Het schip stampte en sloeg heen en weer ; na enkele angstige minuten begon het te zinken.

Alle soldaten verdronken. De ridder werd door een hoge golf aan land gespoeld en bleef daar bewusteloos liggen.

Eerst de volgende morgen werd hij door een zijner dienaren gevonden. De ridder was meer dood dan levend. Voorzichtig droeg men hem over de wenteltrap naar het kasteel.

Wekenlang lag hij te bed.

Zijn toestand verergerde steeds. Het scheen, dat hij ging sterven. Toen viel hij in een onrustige slaap en had een angstige droom. De oude, arme schipper verscheen voor zijn bed ; hij zag er mager en hongerig uit en keek den ridder diep in de ogen. De visser sprak geen enkel woord en verdween weer even raadselachtig als hij was gekomen.

Toen de ridder ontwaakte, riep hij zijn dienaar.

„Ik heb een angstige droom gehad,” zei de ridder. „Ga den visser zoeken, wiens hutje ik verbrand heb. Geef hem eten en kleren en breng hem bij me. Eerst dan zal ik genezen.”

De dienaar verdween, maar het duurde een volle week voordat hij den armen visser had gevonden. De man was bijna dood van honger en ellende.

Ondertussen was de ridder nog door de angstige dromen gekweld. Telkens verschenen hem mensen, die door hem waren uitgeplunderd en tot de bedelstaf gebracht. En telkens werd er een dienaar op uit gezonden om die slachtoffers te zoeken.

Na een maand waren alle dienaren weer terug. Een grote schare van bedelaars en gebrekkigen volgde hen en stond in de danszaal van 't kasteel te wachten. De ridder liet zich in een rolstoel zetten en naar de zaal rijden. Daar deelde hij de wachtende schare mede dat hij hun hun vroegere bezittingen weer terug zou geven : den een een huis, den ander geld, weer 'n ander vee of goederen of geld.

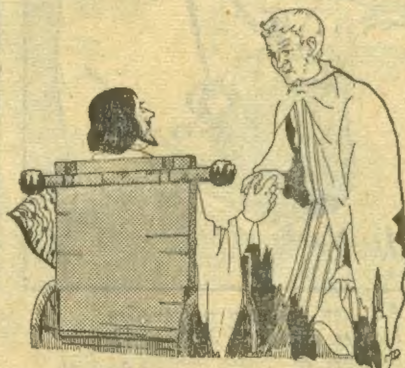
Eindelijk kwam de arme visser aan de beurt. Hij was de enige, die zich nu in de zaal bevond. De ridder liet zich vlak bij hem rollen en drukte hem toen de hand.

„Vriend,” zei hij, „laat alles vergeven en vergeten zijn tussen ons. Ik zal een nieuwe, prachtige hut voor jou laten bouwen en een mooi schip. Dan ga jij weer als vroeger de zee op en alles wat je vangt, breng je naar 't kasteel toe. Ik zal je geld geven en kleren en voedsel. Leef gelukkig en neem mij, als het mooi weer is, nu en dan op je scheepje mee.”

De arme visser kreeg de tranen in de ogen.

Hij wou iets zeggen, maar er kwam geen enkel woord door z'n keel. Hij drukte den ridder stevig de hand en ging naar buiten.

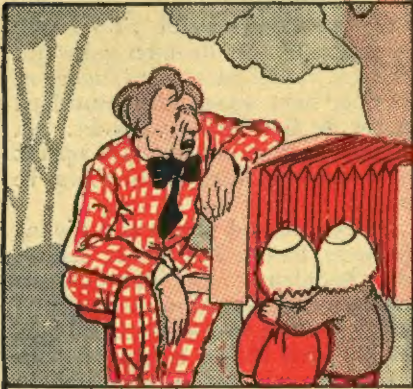
(Vervolg op bladzijde 7)

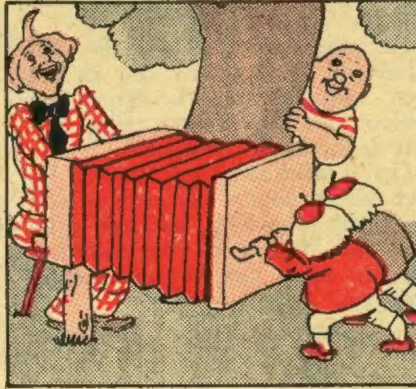
„Vriend,” zei hij, „laat alles vergeven en vergeten zijn tussen ons.”

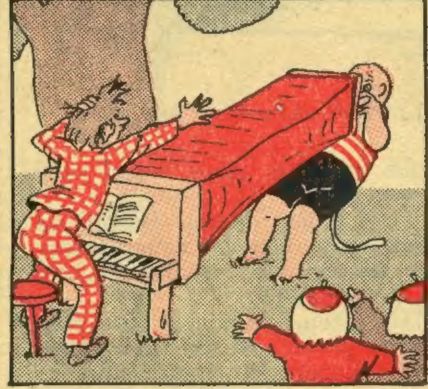
BAM-BAM GAAT SCHOMMELEN

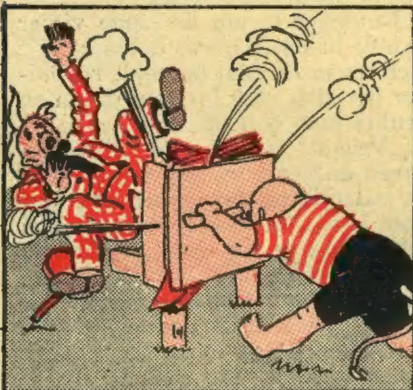
De speelman zit bedroefd te kijken
De trekharmonica ligt stil.
Hij wil zijn kunst wel laten blijken,
Als er maar iemand trekken wil.

Pik en Puk zijn dra besloten:
d'Arme speelman krijgt weer lucht.
En Bam-Bam heeft stil genoten
Van al dat muzikaal gerucht.

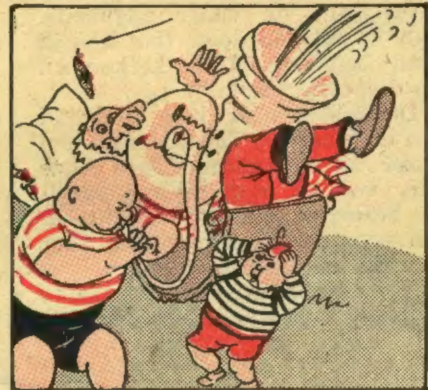
De reus wil ook een rukje geven
En grijpt gretig naar de kast.
Speelman staat in angst te beven,
Want de reus heeft 't ding al vast.

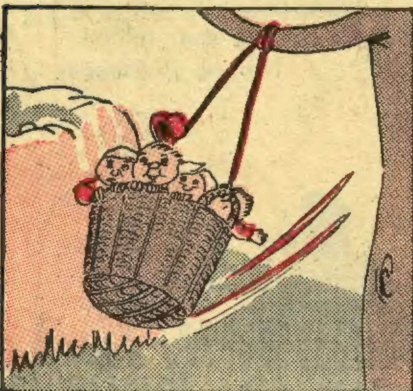
Voordat speelman is bekomen
Van zijn schrik, is 't al gedaan.
Speelman voelt zich opgenomen,
Als een veertje op een orkaan.

Oom is moe van 't vlijtig leren,
't Instrument ligt in zijn schoot.
Robbedoes wil 't ook proberen,
Blaast met moeite een zwakke noot

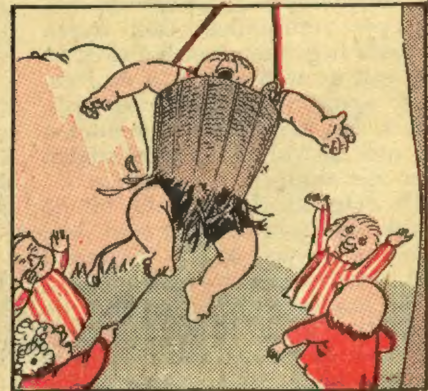
„Bazuingeschal kan mij bekoren,"
Denkt de reus, „laat mij begaan!"
Oom stuift op, voelt in z'n oren
Zijn trommelvlies aan stukken slaan.

Aan een tak, met welgevallen
Na een stoeipartij in 't zand,
Schomm'len rustig met z'n allen
'n Viertal kleuters in een mand.

Bam-Bam staat klaar om in te stappen,
Voor schomm'len had hij steeds een zwak.
„Dat zal ik," denkt hij, „hem wel lappen,
„Zo'n mand, die draagt me met gemak!"

Daar schiet hij door de bodem henen,
En hangt als in een nauw harnas.
En brult al stampend met z'n benen.
„Ik dacht, dat schomm'len leuker was!"

HOE HANS OLIFANT MENEER LUIPAARD UIT DE NOOD HIELP.

JA ZEKER JUFFR. BEER

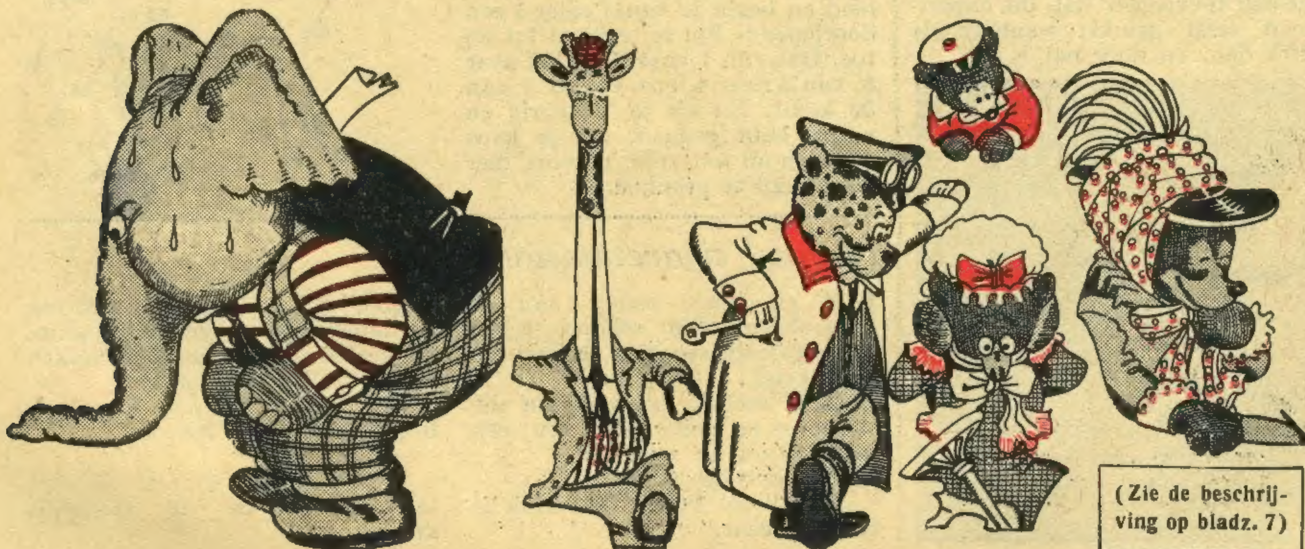
GELUKKIG DAT IK NET HANS ZAG LOOPEN.

O, PAS OP! HIJ ZAL NOG UIT ELKANDER SPRINGEN.

IK BEN JE DANKBAAR BESTE JONGEN.

D----!!!

HOU VOL, HANS!

(Zie de beschrijving op bladz. 7)

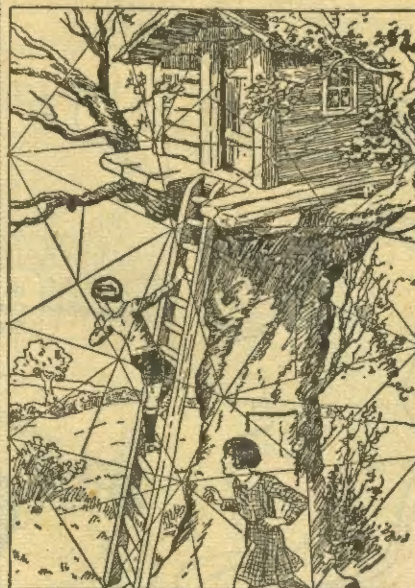
ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Vierkanten en cirkels (hoe het nóg kan)

VRAAG eens aan een van je vriendjes om een vierkant of een cirkel precies in tweeën te verdelen dan is het haast zeker, dat hij of zij 'n staande of 'n liggende lijn midden door het vierkant of de cirkel zal trekken. En daarmee is de zaak dan ook werkelijk gezond. Maar er zijn ook nog andere manieren om iets dergelijks te doen. De 6 plaatjes laten jullie duidelijk zien hoe 't nóg kan en 't spreekt vanzelf, dat er nog tal van andere mogelijkheden zijn. Deel je nu cirkel of vierkant door een rechte lijn weer in tweeën, dan zul je dadelijk zien, dat wat zwart is aan de ene kant, op het plaatje, wit is aan de andere kant en omgekeerd. 't Zwarte en witte deel zijn in alle figuren dus aan elkaar gelijk. Proberen jullie nu eens of je nog andere manieren vindt om 't zelfde te doen.

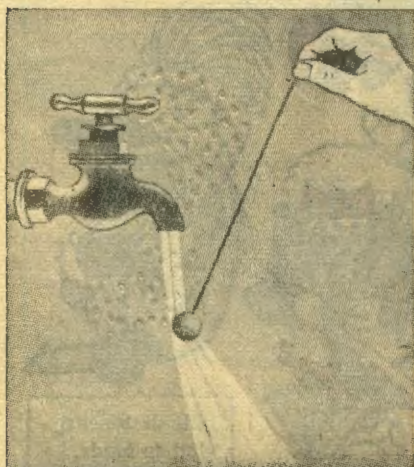
OPLOSSING MOZAÏEK-PUZZLE

Dit is de oplossing van de mozaïek-puzzle, die wij vorige week hebben geplaatst. Zoals jullie zien hebben Bob en Elsje een heel leuke hut gebouwd op de stevige stam van een boom. Thans staan ze op de uitkijk, waar hun overige vriendjes zijn gebleven. Geen twijfel of Bob en Elsje krijgen de prijs.

Wist je, dat.....

....een kurkbal van ongeveer 3 cm. in doorsnee en bevestigd aan een draad van 30 cm. lengte, wanneer hij bij 't slingeren in een waterstraal terechtkomt, in die waterstraal blijft hangen terwijl de draad een hoek maakt van ongeveer 30 graad ? Ik moet er echter aan toevoegen dat dit experiment eerst gelukt, wanneer de kurk door en door nat is.

Waar is zijn rijdier ?

OP dit plaatje zien jullie een aantal cijfers staan en daarnaast een aantal puntjes.

In 't midden bovenaan zit meneer de ram triomfantelijk te genieten van een ritje op.... juist, daar gaat het om. Waarop zit hij ? Als je 't wil weten, neem je 'n potlood en begin je vanaf cijfer 1 een doorlopende lijn te trekken tot 36 toe. Dus van 1 naar 2, van 2 naar 3, van 3 naar 4, enz. totdat je aan 36 komt. En als je 't keurig en netjes hebt gedaan, zul je heus wel zien op wat voor 'n soort dier de ram zit te pronken.

Hoeveel sigarettenstompjes ?

JAN en Piet waren aan 't wandelen. Jan schopte tegen een sigarettenstompje en Piet zei grinnikend :

„Zeg, weet jij hoeveel van die stompjes er nodig zijn om een hele sigaret te maken ?"

Jan wist het niet.

„Drie," zei Piet. „Drie stuk is zeemansrecht."

„Zo," zei Jan, die ook niet van de domsten was, „en weet jij soms, hoeveel sigaretten je kunt maken uit 10 zulke stompjes ?"

Piet krabde in zijn haren en begon eventjes te rekenen.

Weten jullie, hoeveel sigaretten hij uit de 10 stompjes kreeg ?

TOEN MENEER LUIPAARD BANDENPECH KREEG

BIJ DE PLAAT OP BLADZIJDE 5

HET zag er naar uit of het een prachtige dag zou worden en meneer Luipaard, die bijzonder goed geluimd was, besloot een tochtje te maken met z'n nieuwe wagen.

Natuurlijk vond ie 't erg vervelend om alleen in die wagen te zitten en daarom nodigde hij de familie Beer en mevrouw Struisvogel uit om mee van het ritje te genieten.

De wagen liep dat 't een plezier was en nam de meest steile hellingen zonder dat de motor ook maar enig verdacht geluid liet horen. Daarbij scheen een warm zonnetje en iedereen was erg in zijn schik. De kleine beertjes vooral vonden 't dolgezellig en zaten maar op en neer te wippen op de zachte kussens.

Toen, opeens en zonder dat iemand er op bedacht was, klonk er een knal als een kanonschot. Meneer Luipaard hield zijn hart vast en juffrouw Beer zat te klappertanden van angst.

Meneer Luipaard keek rond om te zien of er soms 'n vijand in de buurt was, maar alles bleef stil. De wagen hobbelde nu over de weg en de chauffeur zette de motor af. Hij wipte van achter het stuur en hij had dadelijk in de gaten waar dat kanonschot vandaan kwam. De rechtervoorband van de wagen was gesprongen en daar stonden ze nu te kijken.

Tot overmaat van ramp hadden ze geen luchtpomp bij zich. De band plakken, ja, dat ging wel. Bij zo'n hitte was 't zeker een zwaar karwei, maar als ze met z'n allen een handje toestaken, was dat zo gebeurd.

En ze hielpen allemaal, tot de kleine beertjes toe, die 't erg leuk vonden om in en uit de wagen te springen.

Na hard werken lag de band er weer op, maar daarmee waren ze nog niet klaar, want op 'n band zonder lucht konden ze immers niet rijden. En een luchtpomp was er niet.

Ze keken elkaar erg beteuterd aan, totdat juffrouw Beer plotseling uitriep: „O kijk, ginds loopt Hans Olifant. Die zal er wel raad op weten!"

Hans Olifant had het al meer meegemaakt dat sommige van z'n kennissen bandenpech kregen en daar hij van natuur een goeie lobbes was, kwam hij al aanzetten om hulp te bieden.

De kleine beertjes keken eerst een beetje schuw naar dat reuzendier, maar juffrouw Beer stelde hen spoedig gerust en lachte allerliefst tegen Hans Olifant, die hoofdschuddend de platte band bekeek.

„Hij is erg plat," zei Hans, „zo komen jullie niet ver."

„Nee," zuchtte meneer Luipaard, „en we hebben de luchtpomp vergeten. Ik weet geen raad."

„Ik wel," lachte Hans, „wacht maar eventjes. Ik heb die band dadelijk zo hard als 'n kei!"

En terwijl de reizigers verbaasd toekeken en de kleine beertjes van louter verwondering hun angst vergaten, zette Hans het uiteinde van zijn slurf op het ventiel en begon te zuchten. En bij iedere zucht kreeg de wagen een schok en na 'n tiental zuchten was de band al zo keihard, dat de chauffeur bang was, dat hij uit elkaar zou springen. Toen hield Hans maar op en keek glunderend naar het opgetogen gezelschap, dat thans zijn uitstapje kon voortzetten.

Nu zien jullie op de grote plaat een aantal witte vlekken. Daar passen de verschillende dieren in, die in dit verhaaltje voorkomen.

Jullie moeten ze dus zorgvuldig uitknippen en dan precies inplakken waar ze thuishoren. Als jullie 't goed doen, krijgen jullie een leuke plaat. Dus netjes langs de randen uitknippen en zorgvuldig inplakken.

Veel succes ermee.

DE WENTELTRAP

(Vervolg van bladzijde 3)

Hij daalde over de brede wenteltrap naar beneden en toen hij bij de oever der stille kreek kwam, zag hij daar de dienaren reeds bezig met 't bouwen van een prachtige hut.

Twee weken nadien lag een rank scheepje aan de oude stenen vastgebonden en toen de visser voor 't eerst de zee op voer, zat de ridder op 't houten bankje naast het roer en hielp den visser met 't ophalen der netten.

„Ik ben altijd hebzuchtig geweest en hardvochtig," sprak de ridder zacht voor zich heen, „maar toen ik zou gaan sterven, bent gij mij verschenen. In jouw ogen zag ik hoe slecht ik altijd gehandeld had; ik beloofde, als ik in leven zou blijven, al het kwaad dat ik gedaan had, te herstellen en vanaf dat ogenblik werd ik beter."

De oude visser gaf geen antwoord, maar zijn ogen blonken weer van geluk.

Drie maal per week bracht hij weer vissen naar het kasteel toe, zoals vroeger. Steeds moest hij bij den ridder verschijnen en vaak voeren zij samen op zee.

Maar nooit is er nog een schip in de stille kreek gezonken.

NOR. H.

DE POPPENKAST

Kom gauw, daar is de poppenkast,
O, kind'ren, kijk eens even!
Daar zijn Jan Klaassen en Katrijn,
Nu zal je wat beleven!

Klein Treesje houdt haar broertje vast
En op het and're hoekje
Laat Bello mooie kunstjes zien,
Straks krijgt hij vast een koekje!

Katrijntje zingt met Jan een lied
En mooi dat zij dat deden!
De kind'ren luist'ren allemaal
En zingen 't aanstonds mede.

ANNIE DE HOOG-NOOY

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

DE SNEEUWPLOEG IN ACTIE.

